

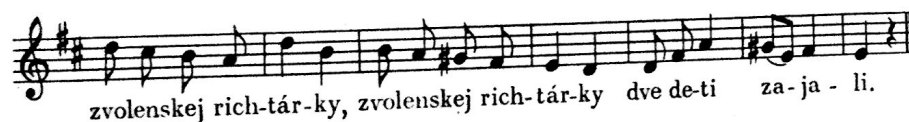
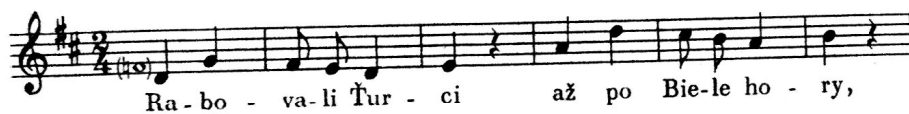
Boli by ma ubili
pre dva snopy jariny,
ale som jim utiekou
do zelenej jedliny.

Boli by ma za rána
pre dva snopy ječmeňa,
boli by ma motykou,
ale som jim utiekou.

Melódia : Cz. 156: Podme tedy, přátelé, podme všeci vesele — Cz. 184: Počkaj, diovča, počkaj ty, kým sa naspieť navrátim — Cz. 252: Bola to láska, bola, ej, medzi nami dvoma — Sl. sp. D 948.

399.

(Dr. Em. Hermann), [1880], (Zvolen)

Rabovali Ťurci až po Biele hory,
[: zvolenskej richtárky :] dve deti zajali.

Šudy Katarinku do hintova dali,
[: Ludy Tomášeka :] pod koč uviazali.

A keď oni prišli do ťureckej zemi,
[: Šudy Katarinku :] do svetlici dali.

Šudy Katarinku do vrchnej svetlici,
[: Ludy Tomášeka :] do spodnej temnici.

Šudy Katarinka, má sestra premilá,
[: ak ti bude dobre, :] nezabudni na mňa.

(žila)
Šudy Katarina v srebren, zlate šila,
[: od veľkej dobroty :] na brata zabudla.

Len na siedmy rôčok prisniu sa jej sníček,
[: že z jej pravej rúčky :] vyletu holubček.

Šudy Katarina, ako ráno stala,
[: dlho nemeškala, :] hneď k snáru bežala.

Snárikček, snárikček, povedz mi ten sníček,
[: že mi z pravej rúčky :] vyletu holubček.

Zomrie ti mamička, alebo tatiček,
[: alebo sestrička, :] alebo bratíček.

Šudy Katarina dlho nemeškala,
[: od spodnej temnici :] kľúče zhládúvala.

Ludy, Tomáš, Ludy, môj braček uprimný,
[: či si ešte živý :] a či si už mŕtvý?

Živy, sestra, živý, dopoly umretý,
[: moje biele nohy :] po kolená v zemi.

V mojich čiernych očiach žaby škrútajú,
[: v mojich žltých vlasoch :] myši hniezda majú.

Ludy Tomáš, Ludy, môj braček uprimný,
[: či len tu budeme, :] či domov pôjdeme?

Domov, sestra moja, k tej našej materi,
[: žeby som neumreu :] v tej ťureckej zemi.

A keď ňni prišli do svojej krajiny,
[: pýtali si nocľah :] od svojej materi.

V izbe vám já nedám, tam veľa hostí mám,
[: v komore vám nedám, :] tam veľa sriebra mám.

Dajteže nám, dajte, aspoň pred dverci,
[: aspoň pred dverci, :] na hnilom pazderci.

Tam vám ver' já už dám, lebo tam nič nemám,
[: tam vám ver' já už dám, :] lebo tam nič nemám.

Ludy Tomáš, Ludy umreu už do rána,
[: Šudy Katarinka :] tak ho nariékala:

Ludy Tomáš, Ludy, môj bračok uprimný,
[: keby si bou umreu :] v tej ťureckej zemi!

Tam by si bou ležau v hodbábnej posteli,
[: pri tvojej materi :] na hnilem pazderí.

Deti moje, deti, vy nešťasnie deti,
[: prečo ste sa vy mne :] nedali poznati?

Bola by som vás já zlatom obkopala,
[: zlatom obkopala, :] sriebrom obsypala.

Šudy Katarinka v sriebre, zlate žije,
[: a Ludy Tomášek :] v čiernej zemi hnije.

Z rukopisu piesne sa zachovala len textová časť.

*

Melódia: [Med. (294): Nebou som pri milej už štyri nedele] — [Sl. sp. I 188] — [Sl. sp. D 1604].

400.

([Redakcia, 1881])

Lúčka zelená, nepokosená;
daj, bože, rosy, lúčka sa skosí
zajtrá do rána.

Melódia: Sl. sp. I 96 — Sl. sp. D 270.